

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 72 28 24 00

Sagsnr.
2020 - 6370

Doknr.
278837

Dato
14-10-2020

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg har d. 19. juni 2020 stillet følgende spørgsmål nr. 562 til social- og indenrigsministeren, som hermed besvares endeligt. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Anni Matthiesen (V).

Spørgsmål nr. 562:

”Hvad skønner ministeren, at omkostningerne vil være, hvis de anbragte børn og unge, der i dag varetages af private leverandører af f.eks. døgninstitutioner i henhold til servicelovens § 66, skulle varetages alene af det offentlige?”

Svar:

Jeg vil indledningsvist bemærke, at det ikke er regeringens politik eller hensigt at forbyde private aktører at drive sociale tilbud. Som regering bakker vi op om en model, hvor det er muligt for private aktører at blive godkendt af socialtilsynet til at drive sociale tilbud. Men det er regeringens politik, at private virksomheder ikke skal kunne trække store summer ud af de sociale tilbud som profit til en privat ejerkreds. Det er vores fælles velfærds kroner, det drejer sig om, og de skal komme børn og voksne til gode. Derfor har regeringen foreslået, at private sociale tilbud skal være selvejende institutioner for at blive godkendt af socialtilsynet. Hovedparten af de private sociale tilbud er i dag allerede selvejende institutioner.

Private tilbud indgår som en stor del af den tilbudsvifte udsatte borgere, borgere med handicap og borgere med nedsat psykisk funktionsevne kan tilbydes af det offentlige. Pr. 30. juni 2020 er der 876 godkendte sociale tilbud underlagt socialtilsynet i Danmark, der drives af private virksomheder, mens 1.071 tilbud drives af det offentlige. Ca. 70 pct. af de private tilbud drives af fonde og andre selvejende institutioner.

Spørgsmålet lægger op til en større reform af sektoren, hvis sociale tilbud til børn og unge alene må drives af det offentlige.

På kort sigt vil en omlægning betyde, at både de private kommercielle tilbud og de private selvejende tilbud i udgangspunktet tvinges til at lukke eller overtages af en offentlig udbyder. Dette vil skulle ske med en passende indfasning, for at der ikke skal blive tale om indgreb i ejendomsretten og for, at kommunerne får tid til at tilrette den samlede kapacitet. De økonomiske konsekvenser vil afhænge af den konkrete model.

For at skønne over de mere strukturelle konsekvenser ved en omlægning vil det være nødvendigt at identificere et klart mønster for de private tilbud. Det vil kræve detaljeret viden på institutionsniveau om eksempelvis specialiseringsgrad, problemtyngde og kompleksitet blandt brugerne af tilbuddet, intensitet og kvalitet før man præcist kan sammenligne omkostningerne imellem tilbud direkte. De store

forskelle gør, at det er uklart hvilke driftsudgifter i et private tilbud, som 1:1 svarer til udgifter i et offentligt tilbud. På den baggrund er det hverken muligt at foretage et økonomisk skøn baseret på de oplyste takster på Tilbudsportalen eller de kommunale regnskaber. En model baseret på forskelle i taksterne mellem offentlige og private tilbud, kan ikke i tilstrækkelig grad sandsynliggøre de nødvendige forhold på tilbuds niveau om eksempelvis specialiseringsgrad, problemtyngde, kompleksitet, intensitet og kvalitet, beregningerne forudsætter. Af samme årsag er det ikke muligt at foretage et skøn baseret på kommunernes regnskaber og heraf beregnede enhedspriser. På den baggrund har Social- og Indenrigsministeriet ikke mulighed for at skønne over de langsigtede udgifter eller besparelser.

Social- og Indenrigsministeriet har derfor ikke mulighed for at skønne over de samlede økonomiske konsekvenser ved forslaget.

Med venlig hilsen

Astrid Krag